

[Carsten Andersen]

med dem; man skal snarere beslutte sig for at se, hvor flertallet ligger for datoen for lovens ikrafttræden, og hvad det er, der skal ske.

Til slut vil jeg sige, at der hos folk, man har sat til at passe virksomheden i henhold til friholdesaftaler, er en forventning om, at man får betaling for det arbejde, man har lavet i henhold til en overenskomst, og det vil være at lægge gift for nogle ordentlige friholdesaftaler, i særdeleshed hvor der er nogle omfindelige områder, hvis man ikke behandler de folk ordentligt, som passer friholdesaftalerne og sørger for, at virksomhederne kan løbe nødtørftigt rundt under en konflikt.

Estrup (RV):

Der er intet under udvalgsarbejdet, som har ændret vores opfattelse af, at dette lovforslag er nødvendigt, og at der er så væsentlige samfundsinteresser på spil, at vi har brug for og pligt til at foretage dette indgreb. Dette siger jeg uanset de bemærkninger, der er fremsat i forbindelse med spørgsmålet om en eventuel udvidelse af konflikten til forsvar og politi; de har ikke spillet nogen rolle set fra en radikal synsvinkel; vi mener, at der er rigelig begrundelse, som situationen ser ud i dag.

Derfor skal jeg indskrænke mig til at komme med nogle bemærkninger i anledning af det ændringsforslag, som er blevet stillet vedrørende § 12, stk. 2.

Sagen er jo, at der under udvalgsarbejdet er skabt tvivl om praksis i forbindelse med sådanne konflikter, hvornår de nye aftaler træder i kraft, og om der er tilbagevirkende eller ikke tilbagevirkende kraft i sådan nogle aftaler. Den tvivl må siges at være berettiget, forekommer det os, oven i købet i et sådant omfang, at man vel kan sætte spørgsmålstegn ved, om bemærkningerne i lovforslaget til § 12, stk. 2, er dækkende.

Praksis har vi fået belyst i rigt omfang under udvalgsarbejdet, og den er det unægtelig vanskeligt at få hold på. Der er eksempler på både det ene og det andet, på aftaler, hvor man har givet tilbagevirkende kraft, og på aftaler, hvor man ikke har givet tilbagevirkende kraft, på indgreb, der har fået tilbagevirkende kraft, og måske på flere indgreb, der ikke har fået tilbagevirkende kraft.

Man kan måske oven i købet nævne et særligt eksempel, nemlig at man i en voldgiftsdom fra 1985, hvor der var tale om en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse, faktisk også lovgav med tilbagevirkende kraft. Det forekommer os ganske overraskende. På den baggrund er vi nået til det resultat, at det må være rimeligt at fjerne § 12, stk. 2, og vi vil derfor stemme for ændringsforslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg har lært i alle tilfælde én ting i denne folketingssamling: at hvis man på et spørgsmål til en minister skal have et 100 pct. korrekt svar, skal man kende svaret på forhånd, for så kan man finde ud af, hvordan man skal spørge. Ellers vil ministeren, i alle tilfælde hvis der er politisk sprængstof i spørgsmålet, forsøge at give det mest luftige svar.

Jeg kunne skam aldrig nogen sinde drømme om at beskyldte nogen minister for bevidst at lyve, men fra løgnet til den fulde sandhed er der unægtelig et stort spring. Der ligger et stort rum af fortællelser og undladelser midt imellem.

I PROSA-sagen har ministeren som bilag til lovforslaget skrevet om konsekvenserne af en konflikt ud over 1. september. Der står, at fra den 11. august kunne de friholdte opgaver vedrørende politiet og forsvaret m.v. indtages i konflikten til enhver tid med 14 dages varsel, og det er sandelig så sandt, som det er sagt og skrevet. Men ministeren skriver ikke, at han udmærket vidste, at den 12., dagen efter, sagde PROSA, at de ikke havde nogen planer om at udvide konflikten, og at man troede på PROSA. Det har vi fået besvaret. Det har selvfølgelig stået i dagspressen, det har ministeren ret i, men det havde dog været på sin plads, at ministeren, hvis man skulle have sagen 100 pct. korrekt belyst, anstændigvis også havde skrevet, hvad PROSAs holdning var.

Det er og bliver den rene og skære formalisme at sige, at ministeren ikke har gjort noget ukorrekt. Nej, det kan da godt ske, men politisk anstændighed er der ikke tale om. Tværtimod, det virker, som om man har ønsket at give et andet indtryk.

Vi har sammen med Socialdemokratiet og SF stillet forslag om at slette § 12, stk. 2, da denne bestemmelse kan opfattes som en ekstra straffeekspedition over for PROSA.